

Özcan Karabulut

HÜZÜNLE
BAZI GÜNLER

öyküler

2. BASIM

Özcan Karabulut
HÜZÜNLE
BAZI GÜNLER

TÜRK YAZARLARI

Yayın Yönetmeni:
İlknur Özdemir

Dişgi:
Serap Kılıç

Düzenli:
Fulya Tükel

Montaj:
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni:
Semih Özcan

Kapak Baskı:
Çetin Ofset

İç Baskı:
Eko Basımevi

Cilt:
Eko Ofset

1. basım: 2000
2. basım: 2003

ISBN 975-510-983-8

© Özcan Karabulut / Can Yayınları Ltd. Şti. (1999)

Özcan Karabulut
HÜZÜNLE
BAZI GÜNLER

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 - 292 55 00. Fax: 252 72 33

web sayfamız: <http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

ÖZCAN KARABULUT'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

BAŞTAN SONA YALNIZLIK / *öyküler*
BELKİ DE KAYBEDEN ZAMAN / *öyküler*
HÜZÜNLE BAZI GÜNLER / *öyküler*

Özcan Karabulut, 1958 Adana doğumlu. ODTÜ'de istatistik okudu. 1979-1982 döneminde ODTÜ Edebiyat Kulübü'nün başkanlığını yaptı. Edebiyatçılar Derneği'nin kurucularından olup dernek tarafından yayımlanan *Bir Topluöldürümün Öyküsü - Sıvas Kitabı*'nin çalışma grubunda yer aldı. Kendisinin sunup yönettiği söyleşileri '*Her Pazartesi' Edebiyat Konuşmaları* adıyla yayına hazırladı. Öykü kitapları: *Karşı Öyküler* (1984), *Hüzünle Bazı Günler* (1990), *Baştan Sonra Yalnızlık* (1997), *Belki de Kaybeden Zaman* (1998).

İÇİNDEKİLER

Gecedeki Sevgili	9
Hüzünle Bazı Günler	15
Adın Neydi?.....	19
Meltem'in Ölüm Duyurusu.....	25
Gözlerinde Solgun Bir Resim Gibi	31
Küçük Burjuvaya Kırık Öyküler	37
Tutsaklar Cephesi Çocukları	49
Hey Aşklar!.....	55
Yalan Söyleyen Kentler.....	65
Hayat Biraz da Yaşamadıklarınız Çocuklar.....	69
Sevgiliye Küçük Notlar.....	81
Sığınaklara Koşarken.....	89
Seni Seviyorum	93
Sokaklarda Türkülü Bir Yüz.....	97
Bir Gizi Fısıldar Gibi, Gül'ün Adı.....	101
İlk Akşam.....	107

GECEDEKİ SEVGİLİ

Sulukların daraldığı bir gecede tek başına mısın?

Kirli mavi lekelerle kaplı bir gökyüzünün altında odamdayım. Usta bir ressamın fırça darbelerinden çıktığı izlenimini veren kızılıklar güneşin gitmekte olduğu yerde kümelenmiş, daha yükseklerle doğru damarlanmış. Akşam suları geceye aktıkça kızılıklar yerini karanlığa bırakıyor. En son İdari İlimler Fakültesi'nin kantininde karşılaşmış, patikaya doğru yürümüştük. Hayata ve insanlara olan sarsılmaz bir inançla konuşuyordun. Yüzün geleceğe ve çam ağaçlarına dönüktü. Ne kötü, şimdi yanımda değilsin!

Gece geçmek bilmiyor. İçimi acıtan bir hüznün burgacında boğuluyorum. Koyu bir yalnızlık düğüm- leniyor boğazımda. O gün sesinin tınısında hissettiğim fırtına çamların arasından kopup geliyor, yürü- düğümüz patikadan, ardında arkadaşları sürükleye- rek, bir uçtan bir uca ülkemi dolaşiyor. Ve ben yurt- lardaki odamda, çalışma masamda, fırtınaya karşı ayakta durmaya çalışırken, acı bir tütünü nefes nefes emiyor, çayımı içiyorum. Gözlerimden belli belirsiz insanlar, mekânlar, nesnelere geçiyor. Yüzler yüzlere, sözler sözlere, dördüncü kattan aşağıya atılan genç fi- danlar toprağa karışıyor. Beyazlar içinde bir kadın;

bir o yana, bir bu yana koşup duruyor, kollarını birine, birilerine uzatmak ister gibi. Filistin askılarıyla, coplarıyla, elektrikleriyle, ağza alınmaz küfürleriyle geliyorlar. İrkiliyorum: Kurşun donukluğunda yüzler gördüm; dişleri, elmacık ve burun kemikleriyle dans ediyordular. Bir ölüm dansıydı bu.

Buralar çok değişti, biliyor musun? Odam sessiz. Dışarı s karanlık. Yıldızlar ölümcül uykularında. Her tarafta sıkıntı, korkulu bir bekleyiş kol geziyor – gündelik hayatımız değişti, biliyorsun tabii. Duygularımızı, düşüncelerimizi içimize bastırıyor, birbirimize güzel bir şeyler söyleyemeyip, akıl almaz işlere veriyoruz kendimizi. İhbarcılarımızı izliyor, itirazlarımızı saklıyoruz. İsyanımız kendimize!

Günün ilk saatlerinde pencerem: Aşağıda yapraklarını soyunmakta olan ağaçlar, kadınlı-erkekli gruplar, ruhsuz konuşmalar... Tanıdık bildik yüzler arıyorum bana yabancı gelen fotoğraflarda, ısrarla. Fotoğraflarda gördüğüm, yirmi dört saatlerin geçmek bilmeyen izleri. 1980 sonbaharının izdüşümü. Herkes birbirinin nöbetçisi, itirafçısı birbirinin herkes. Yüreğimi tutuşturan kuşkulu bir selamlaşmamız oluyor kapıdaki nöbetçimle. Önümde, önceki günlerin sureti bir gün. Alışamadığım, soluğumu daraltan bir hayat. Kendimi kısıtılmış hissediyorum. Odalarda, kapılarda, binalarda, bölüm panolarında bağırtıyla yüklü emirler sıralanıyor. Yasaklar, iflahımızı kesmek için bizi bekliyor. Yürüyorum, bir zamanlar yürüdüğümüz yollarda, bu kez korkuyla, kuşkuyla. Fakülte yolunda bir bankta oturup gülümserken belirliyorsun karşımda. Beni alıp çam ağaçlarının altına götürecekmışsin gibi bakıyorsun. "Yaşamı duya duya, duyura duyura yaşamalı," diyecekmişsin gibi. Kulağıma bir

soruyu fısıldayacakmışın gibi: "Bir fırtınada neden kaybolalım?"

Soğuk Ankara akşamlarında, kalın bir sis tabakasının içinde saatlerce yürürken, bazen bir korsan gösteriden hemen sonra, caddelerde koşup sokaklarda kaybolurken, geride kalanların arasında bıraktığımız bir parçamızı. Kentin silueti uzaklaşırdı arkamızda. Binaları, yanan kamyon lastiklerini geride bırakıp, kentin varoşlarına doğru uzaklaşırken bir sağanak başlardı bazen. Titrek ışıkların aydınlattığı sokaklarda tedirgin adımlar atarken, bir hayat akıp giderdi ve sorardım: Bir bütünün parçalarını yaşar mıydık? Nereye giderdi yollar, patikadan nereye, dünya ellerimizde hafif, gövdelerimiz sırtımızda ağır, nereye giderdik? Ustan bendim, ilk aşkımdım, soruları sana değil, kendime sorardım. Gözlerini gözlerime dikerek, "Karmaşık bir evrim yaşıyoruz, ama bırakamayız hiçbir şeyi kendi haline," derdin. Sol yanındaki saçlarını omzunun arkasına atar, gözlerindeki yeşili yanı başımızdaki çam ormanına kaydırırdın usulca. Aşk ve hayatı gözlerindeki yeşilde bulurdum. Bir sazın tellerindeki yürek atışlarına benzerdi yürek atışlarım. Ürperirdim. O anları hep duyar, yaşardım.

Sana anlatmış mıydım? Hani, o yürüyüşe çıktığımız patika vardı, çamların arasında. Arkadaşları, ateşli konuşmaları, kantinlerde, yurt odalarında, üniversitenin kalabalık yollarında bırakıp, patikada gezintiler yapar, dostluktan, güzellikten konuşurduk. Yaşamamış şeylerden, özlemlerimizden. Yarının yeni insanını tartışır, mutlulukla dolup taşardık. Günbatımının yangınını gövdelerimizin açıklığına yaslardık. Aşkın yumuşak yatağına uzanır, gözlerimizi gökyüzüne çevirirdik. Anımsıyorum: Belki de ilk kez, hiç

konuşmadan, yalnızca birbirimize bakarak bir çam ağacının altında oturuyoruz. Belki de ilk kez uzak yarını düşünmüyor, o ânı yaşıyor, birbirimizi arzularız. Sen günler sonra, "Gülen dudaklarının kıvrımından anladım," diyeceksin. Sigaralarımızı yakmış, heyecandan titreyen gövdelerimizin akışına bırakmıştık kendimizi. Sıkıntılarımızdan uzaklaşmak, güzellikleri paylaşmak için oraya koşardık sanki. Şimdiki gibi uzak, yabancı bir yer değildi. Patikayı da yasakladılar, biliyor musun?

Bir sonbahar sabahı iki yanı çıplak ağaçlar dizili yollardan geçtim. Patikada yürüdüm, umudumun simgesi çam ağaçlarının kokusunu içime çektim. Kurallara, yasaklara daha fazla dayanamazdım. Altında oturduğum çınar ağacı heyecanlı tartışmalara götürdü beni. Gözlerimi ıslattı yavaşça esen bir rüzgâr. Barakaların hemen yanındaydım. Temizlik işçileri göründü uzaktan. Yolları ve anıları süpürüyorlardı. Ağır çekimli bir filmden çıkmış gibiydiler. Gözlerinde bir çift korku seni anımsadım – "Çok şey değişti, ama bir şeyler yapmalı, sana güvenebilir miyim, hâlâ seviyor musun beni?" Şiddetin hücumuna uğramış barakamızın önünde duruyorum: Açık bırakılmış bir kapı, çekmeceleri karıştırılmış bir masa, afişleri yırtılmış duvarlar... Kapısı açık odadan içeri girebilsem her şeyi yeniden yaşayabilirim. İçeri girebilsem, seni görebilirim – yol arkadaşınım, hep sana yakın hissettim kendimi, sevdim seni güzelim. Biliyorum, sanat yaşamın kendisi bir anlamda. Şimdi yaşamının, saldırılara karşı koymanın da sanat olduğunu anlıyor insan. Ağaçların arasında barakayı geride bırakıyorum. Yürüyorum yorgun adımlarımla. Sesler, yüzler uzaklaşıyor gitgide.

Bu gece nasıl geçer, yarın, sonraki gün, günler nasıl? Belki de dişe diş süren bir savaşın tutsağısın, kimbilir? Yüreğini çözebildiler mi? Gözaltında ölüm dansı yapan karaltılar, gözlerinde ışıklar, yürüdüğün koridorlarda, kaldığın soğuk hücrelerde morun bütün tonları - "Yanlış bir şey yapmadım!" Ve sen, solukların daraldığı bir gecede tek başına mısın? Giysilerini çıkardın, gözlerinde bitimsiz bir umut, bana bakıyorsun. İşte tam o sırada buluşuyoruz seninle. Gereksindiklerimiz yanımızda ve yepyeni bir sabaha başlıyoruz. Ankara'da ve başka kentlerde dostlarımız dağları çağrıştıran bir türkünün coşkusuyla yeni sınavlara hazırlanıyorlar. Elimi sıkı tut, yavaş yavaş göğüsleyeceğiz, saldırıları yavaş, ayrılıkları, ölümleri...

ODTÜ-1980

HÜZÜNLE BAZI GÜNLER

bu kent patlamaya hazır

Yokuş aşağı inen bir otomobilin içinde, caddeyi kesen sokaklardan geçiyoruz birlikte. Terk edilmiş, yıkılmaya yüz tutmuş evleri, sokak aralarındaki bariyerleri geride bırakıyoruz hızla. Ardımızda bir sokakta ölümlerini saklıyor Leonlu kadınlar. Uzakta bir ev yanıyor. 'Rafael Viva!' sloganıyla başlayan yeni bir savaşın, yeni bir özgürlük mücadelesinin öyküsü. Somoza Nikaragua'sının patlayışı! 'Rafael Viva!' yazılı pankartları taşıyan çocuklar sokağa dökülünce gözlerin parlıyor. Güneşli bir nisan günü bizim öykümüze dönüyorum.

'n' olur başıyla beni!' kulaklarımda

Belleğim kahvelerin buğulu camlarına benziyor. Kalabalık kaldırımlardayım ve sessizce mırıldanıyorum: Unutulmuş yanlışları çoğaltan bir soru mu bu kent? Uzun bir yürüyüşte, bir akşamüstü kitapçı vitrinlerinin önünde aynı soruyu yineliyorum. Aylar sonra yanıtlamam gereken sorular mı var? Niye, hemen, şimdi! Sorulardan yakamı kurtaramıyorum. Bir

akşamüstü kalabalık bir caddede kayboluşundan bu yana ne değişti?

Unutulmuş yanlışları çoğaltan bir soru mu bu kent, başka sorularla birlikte belleğimdeki donuk fotoğraflara götürebilir beni. Beklenmedik bir rüzgârla savrulan dostlara, arkadaşlara. Sonra da kentin gri sokaklarında davranışlarının, sözcüklerinin arasına gizlediğin o tuhaf uzaklığa. Boğazımı sıkan sorulardan nasıl kurtulabilirim? Uzak yıllarda, kentin solgun fotoğraflarına karışan dostlarımdan nasıl kurtulabilirim? Hem kurtulmak istiyor muyum, her cadde eski bir buluşma, her yüz eski bir arkadaşken...

Senin bir akşam çılgınlığıyla gittiğini biliyorum. Oysa 'N'olur başıyla beni!' hâlâ kulaklarımda. Yalvaran sesle yalnız kaldım. Unutabiliyordum ama unutmadım. Her sabah sessiz bir kentin insanlarına uyandım. Dinlediğim radyo haberlerinde, televizyonlarda gördüğüm sakallı yüzlerde hep senin çılgınlığın vardı. Arkadaşlardan kaçışlarda, telaşlı buluşmalarda, alıp başımı gitmelerde hüzünlü sesin bırakmadı beni. Sen acı bir çılgıktın ve yıllar önce çekilmiş bir fotoğraf gibi belleğimde kaldın. Nereye gittiysem o kahverengi fotoğrafı da peşim sıra taşıdım.

kolay bir seçim değildi

Ankara'ya geri döndüğümde her şeyi bıraktığım gibi bulamayacağımı biliyordum kuşkusuz. Hayatımda sorular biriktirdiğim bir zaman parçasını arkadaşların yokluğunda yaşamak hüzünlü yine de. En azından eski sevgilinin gizlerine kaptırıyor insan kendini. Aylar sonra ilkbaharı bildik mekânlarda yaşamak, Akün Sineması'nın koltuklarında gövdemi ürperten

ılık tenine dokunuşumu duyumsamak biraz da. Film karelerindeki Sandinistalar'ın haklı savaşını anımsamak. O akşamüstü sinema çıkışında, Zafer Çarşısı'nın arkasındaki sokaklarda yürürken öğrenci odamda sevişeceğimizi hayal etmiştim. Şarap eşliğinde Pink Floyd dinleriz diye düşünmüştüm. Filmi izlerken büyülenmiş yüzlerimizle omuz omuzaydık. Bizden çok uzaktaki bir ülkenin halkıyla kaynaşmış, Rafael'in topraklarında savaşıyorduk. Hayallerim çok çabuk yıkıldı. Pink Floyd çalıyordu ve sinemadaki büyü bozulmuştu. Dilinde yüzümü sarartan sözcükler, panik içindeydin. Kapıyı çarpıp çıkmış, arkandan sokağa fırlamıştım. Ve ne kötü ki, sinemada kurduğumuz dünyada değil, kaldırımları dolduran dalgın başkentlilerin arasındaydık. Bir sokağın akasya ağaçları boyunca izlemiş, Kızılay'ın kuru kalabalığında kaybetmiştim seni.

başkaldıranları sevmek kolay

Sinemanın koltuklarında, bir temmuz günü başkent Managua'nın bombalanışını izliyoruz. Yaşlı bir kadın kucağında domuzuyla kaçıyor. Somoza'nın askerleri yolları kesiyorlar. Uzakta bir bomba patlıyor. Film kareleriyle belleğimize kazınan yeni bir tarihin yazılışı. Diktatör Somoza'nın ölüleriyle Miami'ye kaçışı. 'Rafael Viva!' pankartlarını taşıyan çocuklar sokağa dökülünce gözlerin parlıyor. Güneşli bir nisan günü bizim öykümüze dönüyorum.

Şimdi kimbilir neredesin? Belki yeni başlangıçlar yapıp evlendin. Belki de yeni coğrafyanda eski sözcüklerini çoğaltıyorsun. Coşkulu günlerimizin sineması mıydı bu bina, şu ev bir öğrenci odasından hiç

kırarak gidişin mi? Filmde 'Rafael Viva!' pankartlarını taşıyan çocuklar, bugün, yurtlarını savunmak için gönüllü birliklerde yerlerini alıyorlar. Bizim dünyamızsa sessiz ve uzak. Senin kollarımda çırpınırken, "Sana ve erkeklere karşı bir şey hissetmiyorum, n'olur bağışla beni!" dediğin, aylar sonra Nikaragua halkının direnişi kadar anlamlı geliyor bana!

1985

Özcan Karabulut

HÜZÜNLE BAZI GÜNLER

Özcan Karabulut, kendine özgü üslubuyla; yalnızca aşkları değil, toplumsal gerçekleri, siyasal çalkantıları ve başkaldırıları anlatırken bile şiirsel kalabilen diliyle, kendi çizgisini belirlemiş bir öykücü. *Hüzünle Bazı Günler*'de, 1980-88 yılları arasında yazdığı öyküler var. '80 öncesinin çalkantılı, huzursuz dönemini, tutuklanmaları, genel grevleri, ölümleri, '80 sonrasında da karanlık ortamını yaşamış bir gençliğin, '78 kuşağının bir bireyi *Özcan Karabulut*. Buradaki öykülerde de sıkıntılarla, umursuzluklarla yoğrulmuş yılların izdüşümleri var; aşklarını bile ürkerek, yarım, eksik yaşamış bir gençliğin, kırık umutların, umutsuz bekleyişlerin insanların yaşamlarından birer kesit. *'Hüzünün, yüz çizgilerini bile sertleştirdiği günlerdi o günler.'* diyor *Özcan Karabulut* bir öyküsünde ve hüzün bu kitaptaki bütün öykülerin içinden incecik bir çizgi gibi geçiyor, öyküleri birbirine düğümlüyor.

Kapaktaki resim: RICK VALICENTI

ISBN 975-510-983-8

9 789755 109831

<http://www.canyayinlari.com>